

มติชน

Maticchon
Circulation: 900,000
Ad Rate: 1,550

Section: อาทิตยสูขสรรด/หน้าแรก

วันที่: อาทิตย 2 สิงหาคม 2558

ปีที่: 38

ฉบับที่: 13657

Col.Inch: 241.98 Ad Value: 375,069

หัวข้อข่าว: ติดปีกอุตสาหกรรมบันเทิง ...ด้วยวิศวกรรม พัททกษ ธรรมวาริน

หน้า: 13(กลาง), 14

PRValue (x3): 1,125,207

คลิป: สีสี่

พ.ศ./ค.ศ.'58

MUSIC

ENGINEERING AND MULTIMEDIA

ติดปีกอุตสาหกรรมบันเทิง

...ด้วยวิศวกรรม

พัททกษ ธรรมวาริน

ขณะที่รายการซิงกิงคอนเทสต์ แจ็งเกิดนักร้องนักแสดงหน้าใหม่มากมาย แต่สำหรับคนทำงานเบื้องหลังในระดับอุตสาหกรรมดนตรีและบันเทิงคุณภาพ กลับมีน้อยมาก (อ่านต่อหน้า 14)

ต่อจากหน้า 13

“ปัจจุบันวงการบันเทิงและอุตสาหกรรมบ้านเราอ่อนแอมาก”

ประโยคที่อธิบายถึงเหตุผลที่มาของการเดินสายหาพันธมิตร หาผู้สนับสนุนเพื่อเปิดหลักสูตรวิศวกรรมบัณฑิต “วิศวกรรมดนตรีและสื่อประสม” แห่งแรกในประเทศไทย ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง (สจล.)

“บ้านเราคนเก่งเยอะ แต่ขาดการสนับสนุน อย่างเกาหลีก็วางดนตรีจะออกมัลก็งงานกันอย่างกับงานวิจัยชิ้นหนึ่งเลย ใช้เงินเยอะ รัฐบาลให้การสนับสนุน เพราะเห็นว่ามันส่งออกไปแล้วอย่างอื่นจะตามมาได้

ปัจจุบันดนตรีมันเปลี่ยนไปมากแล้ว มีเทคโนโลยีที่เข้ามามาก แนวทางการจัดจำหน่ายก็เปลี่ยนไป วิธีการมันเปลี่ยนไปแล้ว แต่เราต้องตามโลกให้ทัน”

ผศ.ดร.พัทกษั ธรรมวาริน ผู้ช่วยคณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์ สจล. ในวัย 47 ปี ประธานโครงการจัดตั้งหลักสูตร เสาให้ฟังถึงการเปิดหลักสูตรใหม่ที่ มี ผศ.ดร.ศรวด์นั ซิวปริษา และปรดิวิเซอร์มือทอง โสพิล ปุณกะบุตร เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงสำคัญ ด้วยความมุ่งมั่นที่จะสร้างบุคลากรคุณภาพขึ้นมารองรับการเติบโตของตลาดอุตสาหกรรมด้านบันเทิง บรอดแคสต์ดิ้ง และคอนซูเมอร์อิเล็กทรอนิกส์ ช่วยกันเสริมความแข็งแกร่ง และค่อขุ ขั้บดั้นให้ประเทศไทยเป็น “ศูนย์กลางอุตสาหกรรมและนวัตกรรมทางด้านบันเทิงแห่งอาเซียน”

พัทกษั เป็นชาวพณัสนิคม จังหวัชลบุรี มาจากครอบครัวชาวนา ดายายเป็นชาวนา ส่วนคุณพ่อ-ประกาศ และคุณแม่-รองรัตน์ ธรรมวาริน เป็นครูประชาบาล ปัจจุบันเกษียณแล้ว

เป็นศิษย์เก่าโรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ โรงเรียนประจำจังหวัดฉะเชิงเทรา ก่อนจะเข้าศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิทยาศาสตร์ สาขาคณิตศาสตร์ ประยุคต์ สจล. ปริญญาโทคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และวิทยาการคอมพิวเตอร์ หลังจากนั้นได้ทุนไปศึกษาต่อระดับปริญญาเอกด้านวิศวกรรมไฟฟ้าที่มหาวิทยาลัยโตโก ประเทศญี่ปุ่น

แรงบันดาลใจที่มาเป็นครู พัททกษับอกว่า เนื่องจากคุณพ่อคุณแม่ด้วย เพราะเป็นครูประถม เด็กๆ ผมจะไปโรงเรียนกับคุณพ่อคุณแม่ ซึ่งแถวบ้านไม่ค่อยมีฐานะ พ่อแม่จะห้บ่ินโดไปดั้ว พอกลางวันก็กินข้าวด้วยกัน บางทีก็แ่งบ่ินกับเด็กอื่นฯ เลวรู้สิ๊กติ ออยากเป็นครู

ช่วงเรียนปริญญาโท มีอยู่พักหนึ่งที่ผมหยุดเรียนแล้วมาเล่นดนตรี และกลับมามีเรียนใหม่ ซิวิดผมมีทั้งด้านทวและคำ ช่วงที่เล่นดนตรีก็ไปเล่นตามดั้บตามบาร์ต่างๆ เห็นมาหมดแล้วนำมาสอนเด็กได้

“นักร้องเด็ยวนี้แค่เสียงเพราะอย่างเดียวยังไม่พอ ต้องมีเทคโนโลยีเข้าไปช่วยด้วย ผมจึงเปิดคณะ

“...อยากเห็นศิลปินไทยดัง
ไปทั่วโลก อันนี้คือปลายทาง แต่อย่างน้อยต้อง
ทำคนไทยให้ดังภายใน
ประเทศ ในอาเซียนก่อน
เหมือนกังนัมสไตล์
ที่ใครๆ ก็รู้จัก...”

วิศวกรรมดนตรีและสื่อประสมขึ้นมา เพราะเราถนัดทางด้านเทคโนโลยีอยู่แล้ว ทุกวันนี้ทุกอย่างเป็นเทคโนโลยีไปหมดแล้ว ไม่ว่าจะเป็ระบบเสียง หรือระบบมิกเซอร์ ฯลฯ”

เป้าหมายเพื่อสร้างแบรนด์ประเทศไทย ไปผงาดในเวทีระดับอาเซียนและระดับโลก

● จบแล้วมาเป็นครู?

ผมเข้ามาเป็นอาจารย์ที่ภาควิชาวิศวกรรมสารสนเทศก่อน ทำงานที่คณะมาเรื่อยๆ กระทั่งตอนเป็นผู้ช่วยคณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์ ก็มาคุยในทีมงานว่าน่าจะมีการสร้างหลักสูตรใหม่ๆ ขึ้นมาในคณะ เพราะปัจจุบันเทคโนโลยีบ้านเราเปลี่ยนไปมากแล้ว วิชาการบางวิชาการไร้ขอบเขตแล้ว ไม่ได้มีแค่ไฟฟ้า โยธา คอมพิวเตอร์ หรืออิเล็กทรอนิกส์ แต่มีหลากหลายมาก เลยคิดหลักสูตรที่มีการแชร์วิชาการหลายๆ สาขามารวมกัน

หลักสูตรแรกจึงมีทีมงาน และมีอาจารย์หลายๆ คนมาร่วมกัน ทำ "วิศวกรรมป้องกันประเทศ" ไปคุยกับสถาบันป้องกันประเทศ คุยกับสถานทูต คุยกับหลายๆ ประเทศที่มีเทคโนโลยีการป้องกันประเทศ อย่างอิสราเอล ฯลฯ รวมทั้งคนในวงการวิจัย และมาตั้งหลักสูตรวิศวกรรมป้องกันประเทศในระดับปริญญาโท เปิดมาได้ 3 ปีแล้ว มีนักศึกษา 4 รุ่น

● จากวิศวกรรมป้องกันประเทศมาเปิดหลักสูตรดนตรี?

ผมชอบดนตรีอยู่แล้ว คิดว่าปัจจุบันวงการบันเทิงและอุตสาหกรรมบ้านเราอ่อนแอมาก ตอนที่ผมยังเรียนอยู่ที่นี้ (สจล.) ที่หอประชุมมหาวิทยาลัยไม่เคยว่างเว้นจากงานคอนเสิร์ตเลย จะมีแกรมมี่มาจัดทัวร์คอนเสิร์ตดีๆ ให้ฟังกันทุกเดือน แต่นี่ร้างมากกว่า 20 ปีแล้ว ซีดีที่เคซายได้เป็นล้านก็อบบี้หายไปแล้ว นักดนตรีก็ระจัดกระจายกันไป เพราะไม่มียักษ์ใหญ่มาลงทุนต่างเบนเข็มไปทางดิจิทัล ไปทำคอนเทนต์อย่างอื่น ประจวบกับบางประเทศสนใจนโยบายหลักทางด้านบันเทิง เป็นอุตสาหกรรมส่งออกเลย เช่น เกาหลี

ตอนผมเรียนที่ญี่ปุ่นยังเอะใจว่าทำไมคนญี่ปุ่นติดละครเกาหลี หลังจากนั้น โชนี่ พานาโซนิค ซัมซุง แอลจี เข้ามามีตลาดกระจายเลย เพราะธุรกิจด้านบันเทิงเข้าถึงคนได้ทุกประเภท ไม่ว่าคนรวยคนจน เข้าถึงหมด และเข้าถึงง่าย

จำได้มั๊ยเมื่อ 4-5 ปีก่อนเกาหลีมีละครเกี่ยวกับด้านอาหาร "แดจังกึม" หลังจากนั้นไม่นานร้านอาหารเกาหลีเต็มบ้านเรา มันเป็นเรื่องที่เราบางทีไม่รู้ แม้กระทั่งลาว กัมพูชา เวียดนาม ซึ่งเขาเสพอุตสาหกรรมบันเทิงของไทย ถ้าเราทำไม่ได้ เราจะไปเสพของเกาหลีแทน เราจะสูญเสียตลาดรอบข้างไปหมด

● คำว่า "อ่อนแอ" คือ?

ขาดคนที่ให้ความสำคัญจริงๆ บ้านเราคนเก่งเยอะ แต่ขาดการสนับสนุน ขาดเม็ดเงิน อย่าง เกาหลี กว่าจะดนตรีจะออกมาสักวง ต้องใช้คนเยอะ ทำงานกันอย่างกับงานวิจัยชิ้นหนึ่งเลย ใช้เงินเยอะ รัฐบาลให้การสนับสนุน เพราะเห็นว่ามันส่งออกไปแล้วอย่างอื่นจะตามมาได้ และปัจจุบันดนตรีมันเปลี่ยนไปมากแล้ว มีเทคโนโลยีที่เข้ามามาก แนวทางการจัดจำหน่ายก็เปลี่ยนไป วิธีการมันเปลี่ยนไปแล้ว แต่เราต้องตามโลกให้ทัน

● ปัจจุบันมีเวทีประกวดแจ้งเกิดศิลปินเข้าไปอยู่วงการบันเทิงมากมาย?

ตัวศิลปินโอเค การประกวดมีคอนเทนต์ที่วีดีโอที่ผลผลิตผลงาน สร้างเพลง โปรดิวเซอร์ ยังไม่ถูกกระตุ้นให้สร้างคนเหล่านี้ขึ้นมา คือคนคุณภาพ เรามีนักร้องเสียงดี แต่ก็ไม่ถึงดวงดาวเพราะไม่มีเวทีให้กับเขา

อย่างกั๊กนัมสโตร์ทำไมจึงดัง ผมว่าต้องมีการวางแผน อย่างเอาดาราดังๆ มาโลดสักคน ซึ่งดาราดังๆ ก็มีแฟนคลับโลดเต็มไปหมดเลย และตอนนี้เครื่องดนตรีแบรนด์ดังระดับโลกบรรจุเพลงกั๊กนัมสโตร์ไว้แล้ว คนก็รู้จักประเทศเกาหลีมากขึ้น รู้จักวัฒนธรรมเกาหลีมากขึ้น

● แคนท์ที่ร้องเพลงใช้ได้ ถ้ามีแบ็กอัพที่ดัง?

ครับ ต้องมีทีมงานดี ต้องสร้างขึ้นมา จะทำเพลงสักเพลงไม่ใช่เรื่องง่าย แล้วเทคโนโลยี การจัดจำหน่าย ต้องมีการวางแผน ไม่ใช่มีเพลงดีๆ ออกมา ฟังคนเดียวก็ไม่มีประโยชน์ มันต้องมีองค์ประกอบเยอะ สมัยก่อนการจัดทัวร์คอนเสิร์ตทั้งประเทศต้องใช้เงินไม่ใช่น้อยๆ ยิ่งระดับโลกยิ่งต้องมีการลงทุนมหาศาล แต่เราก็ต้องทำ

จริงๆ คนไทยของดีๆ เยอะ อย่างเพลงแข็ง สุด ยอด เมโลดี้มันได้อยู่แล้ว ฟังชอบกันมาก ถ้าเรามาจัดการให้มันร่วมสมัยเสียหน่อย โปรดิวต์ดีๆ จะช่วยประชาสัมพันธ์อย่างอื่นได้อีกมาก ไม่ว่าจะด้านการท่องเที่ยว ขนบธรรมเนียมประเพณี แม้แต่ศิลปวัฒนธรรมที่เรารักษาไว้และต้องการโชว์ให้คนอื่นเห็น

● ใช้เสียงเพลงเป็นสื่อ?

ครับ แต่ปัจจุบันเสียงอย่างเดียวยังไม่พอ ต้องมี

เทคโนโลยีเข้าไปช่วยด้วย ผมจึงเปิดคณะวิศวกรรมดนตรีและสื่อประสมขึ้นมา เพราะเรานัดทางด้านเทคโนโลยีอยู่แล้ว ทุกวันนี้ทุกอย่างเป็นเทคโนโลยีไปหมดแล้ว ไม่ว่าจะเป็นระบบเสียง หรือระบบมิกเซอร์ ฯลฯ ปีนี้เปิดเป็นปีที่ 2 รับสมัคร 30 คน โดยรับเฉพาะเด็กที่ตั้งใจเรียนจริงๆ ต้องเรียนที่เป็นเอ็นจีเนียร์ 40% เด็กที่นี้ต้องแบ่งสมองเป็น 2 ซีก ซีกหนึ่งประมาณ 20% เรียนทฤษฎีดนตรี ฟังเล่นเปียโนเลย ไม่จำเป็นต้องเก่งแต่ต้องเล่นเป็น ต้องอ่านโน้ตออก

บ้านเรามีชาวดเอ็นจีเนียร์อยู่เยอะแยะ แต่ที่อ่านโน้ตได้หาแทบจะไม่มีเลย ต่างประเทศพอเห็นโน้บจะรู้ว่าต้องปรับโน้ตไหน

● นี่เป็นส่วนหนึ่งที่บอกว่า "อ่อนแอ"?

ครับ ส่วนหนึ่ง ซึ่งคนพวกนี้ก็จะออกไปทำงานร่วมกับนักดนตรี เป็นชาวดเอ็นจีเนียร์ หรือเป็น "อะคูสติคเอ็นจีเนียร์" ดีไซน์พวกห้อง อย่างห้องที่เรายูนิต้าเป็นเมืองนอกจะโดนฟ้อง เพราะเสียงก้องมาก มันเข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันแล้ว ไม่ใช่เฉพาะห้องบันทึกเสียง ห้องในโรงละคร ทุกวันนี้มันมีอาชีพหนึ่งที่ผมอยาก

ให้สังคมตระหนักด้วยคือ “อะคูสติคเอ็นจิเนียร์”

เวลาเราสร้างตึกสร้างหอประชุม สร้างบ้าน ต้องให้วิศวกรโยธา วิศวกรไฟฟ้ามารับรองแบบ แต่ไม่มีอะคูสติคเอ็นจิเนียร์มารับรองเลยว่าที่สร้างมานี้เสียงมันโอเคมั๊ย มันก้องจนทำให้เวียนหัว พุดแล้วฟังกันไม่รู้เรื่องหรือเปล่า บางคนโคดกันแล้วข้างห้องได้ยินเลย ฯลฯ ซึ่งต่างประเทศคำนึงจุดนี้มาก เพราะมันคือชีวิตความเป็นอยู่ของคน

● เกี่ยวข้องกับสุขภาพด้วย?

ใช่ครับ แล้วมาแก้ที่หลังมันแพงมากกว่าออกแบบตอนแรก ค่าใช้จ่ายสูง บ้านเราไม่ได้คำนึงจุดนี้ อย่างเวลาเปิดทีวีดิจิตอล พอโฆษณาเสียงดังมาก เพราะไม่มีการกำหนดมาตรฐานของสัญญาณที่ส่งออกมา หรือบางโรงงานจะมีเสียงทิ้งๆ ตลอด ทำให้คนทำงานบางคนเกษียณออกมาหูเสีย เพราะฟังทุกวันๆ จนเราเคยชินแต่มันทำลายประสาทหู

● วิศวกรกับดนตรี ฟังดูไม่น่าจะเกี่ยวข้องกันได้?

จริงๆ วิศวกรกับดนตรีมันคู่กันมานานแล้ว จะออกแบบกีตาร์ จะสร้างกีตาร์ก็ต้องใช้การคำนวณ มันคือฟิสิกส์ของเสียง เพราะเครื่องดนตรีที่สร้างขึ้นด้วยหลักการทางวิศวกรรม แต่เรายังมองว่าเป็นคนละศาสตร์

เทคโนโลยีมันเปลี่ยนไปเยอะแล้ว อย่างผมอยู่ญี่ปุ่น คอนเสิร์ตเป็นดิจิตอลคอนเสิร์ต ทั่วประเทศไม่มีคนเลย มีแต่ดิจิตอลฮอลล์แถม ทุกอย่างเป็นการผสมผสาน

ยังมีอีกศาสตร์หนึ่งเรียกว่า “มิวสิก อินฟอร์เมติกส์” หัวใจคือ Music is not only art but data. พอมันเป็นดาต้าบับ มันทำอะไรได้เยอะเลย เพราะมันคือข้อมูล มันคือกราฟการขึ้นลงของเสียง ซึ่งจริงๆ แล้วศาสตร์เหล่านี้มีมานานแล้ว ใช้การประยุกต์ การวิเคราะห์ประมวลผลสัญญาณเข้ามาทำ ไม่ว่าจะเป็นมิวสิกเทอร่าพี เพลงบำบัดโรค หรือดนตรีที่เปิดแล้วทำให้คนกินอาหารได้มาก เพลงบางเพลงเปิดแล้วทำให้คนมีอาการช้อบปิ้ง

● ตัวอาจารย์สอนวิศวกรรมป้องกันประเทศ ย้ายมาเรื่องดนตรี?

ผมเป็นแค่ส่วนหนึ่งที่ช่วยทำวิศวกรรมป้องกันประเทศ เราช่วยกันหลายๆ คนในหลักสูตรนั้น เพราะผมมีงานวิจัยส่วนหนึ่งที่แตะเกี่ยวกับกองพิสูจน์หลักฐาน การพิสูจน์ซากปลอกกระสุนปืน แต่จริงๆ พวกนี้คือ Signal Processing มันประยุกต์ได้ทุกสาขา สุดท้ายมันอยู่ภายใต้คำว่า Information Engineering วิศวกรรมสารสนเทศ มันขึ้นอยู่กับว่าอินฟอร์เมชันของคุณคืออะไร คือดนตรี คือโวลต์ คือแอมป์ คือคลื่นไฟฟ้า หรือคลื่นเสียง อยู่ที่เราจะเอาดาต้าอะไรเข้ามาประมวลผลอย่างมิวสิก อินฟอร์เมชัน คือเสียงดนตรี คลื่นดนตรี

● สนใจดนตรีตั้งแต่เมื่อไหร่?

ผมชอบตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม เล่นดนตรีโรงเรียน เล่นกีตาร์ ผมไม่ได้เรียนมาโดยตรง อาศัยศึกษาด้วยตนเอง ชอบสุนทรีย์มากกว่า เสียงดนตรีมันเพราะ ฟังเพลงแล้วผ่อนคลาย ดนตรีช่วยกล่อมเกลาคิดใจคน

● ความจำเป็นที่ต้องเปิดหลักสูตรนี้?

จริงๆ มีคนประกอบอาชีพทำนองนี้อยู่แล้ว แต่เขาอาศัยประสบการณ์จากการเรียนรู้ด้วยตนเอง ไปเรียนต่างประเทศบ้าง บ้านเรามีสอนเหมือนกันแต่แค่แคะแฉะนิดๆ ไม่ถึงขั้นเอ็นจิเนียร์ แต่เราเป็นเอ็นจิเนียร์เลย รู้ถึงการซ่อมสร้าง การออกแบบเอ็นจิเนียร์เลย ไม่ใช่แค่โอเปอเรตอย่างเดียวนะ และรู้ถึงเรื่องดนตรีด้วย เพราะชาวเอ็นจิเนียร์ต้องอ่านโน้ตได้ ผมก็อาศัยจากข้างนอก ทั้งยามาฮ่า เคพีเอ็น บริษัท มหาจักร จำกัด ที่ขายอุปกรณ์มิกเซอร์ก็ให้การสนับสนุน ทำห้องสตูดิโอให้เลย ยังมีศิลปินที่เป็นครูหลักๆ ของบ้านเรา อย่าง อ.คนู อ.นรงค์ อ.ณัฐ ынดรรักษ์ ก็มาช่วย ทุกคนสนับสนุนเต็มที่

กว่าจะเปิดหลักสูตรได้ ผมต้องทำแบบสอบถามเกือบ 200-300 ชุด ไปถามตามห้างร้านต่างๆ ว่าหลักสูตรนี้จำเป็นต่อประเทศไทยมั๊ย แล้วไปหาแรงสนับสนุนจากผู้หลักผู้ใหญ่

● อยากเห็นอะไร?

อยากเห็นวันหนึ่งเพลงไทยโกอินเตอร์ได้ เพลงไทยคนชอบกันมาก ซึ่งพฤติกรรมของเพลงไทยมันได้อยู่แล้ว แต่ต้องปรับต้องจน อยากเห็นศิลปินไทยดังไปทั่วโลก อันนี้คือปลายทาง แต่อย่างน้อยต้องทำคนไทยให้ดังภายในประเทศ ในอาเซียนก่อน เหมือนกั๊งนัม สโตลส์ที่ใครๆ ก็รู้จัก

● ไทยเป็นเจ้าของแรกในอาเซียนที่พัฒนาหลักสูตรแบบนี้?

สำหรับหลักสูตรวิศวกรรมดนตรีและสื่อประสมในประเทศไทย สจล.เปิดสอนเป็นแห่งแรก แต่ถ้าพูดถึงระดับอาเซียน ที่สิงคโปร์ มาเลเซีย ก็มีหลักสูตรคล้ายๆ กัน ไม่ใช่ทางวิศวกรรม แต่ออกไปทางด้านออกดีโอ ล่าสุดข่าวว่าสิงคโปร์เปิดสอนด้านเฮียเตอร์ เอ็นจิเนียร์ เรียนด้านการออกแบบในเชิงงานคอนเสิร์ต ส่วนถ้าเป็นต่างประเทศเลยมีหลักสูตรนี้นานแล้ว มีเป็นตำราเลย

● ที่ว่าเอา “เพลงไทย” ไปดังในต่างประเทศ?

คนไทยพื้นฐานดั้งเดิมเป็นเอ็นเตอร์เทนเนอร์อยู่ก่อนแล้ว มีเพลงจ่อย เพลงเรื่อ เพลงอีแซว มันมีประวัติศาสตร์มายาวนาน เราสั่งสมกันมา อย่างเครื่องดนตรีอีสาน เช่น แคน ซึ่ง มีพัฒนาการมานานแล้ว แต่เราต้องปรับต้องจนให้เข้ากับหลักสากลให้ได้ ให้คน

ทั่วไปฟังได้ แล้วพอมันดัง อย่างอื่นจะตามมา เหมือนเป็นการสร้าง "แบรนด์" ให้กับประเทศ ซึ่งสำคัญมาก แต่อันดับแรกต้องสร้าง "แบรนด์" ให้กับคนไทยก่อน เราจะมองแค่ผลกำไรขาดทุนอย่างเดียวไม่ได้ เรามีคนเก่งๆ เยอะ แต่สังคมไทยบางทีมันไปติดอยู่อะไรบางอย่าง เช่น ยึดถืออาชีพมาแบ่งชนชั้นคน เวลาที่ผมไปพูดตามโรงเรียนมัธยม เด็กชอบมาถามว่าอาจารย์เรียนวิศวะอะไรสวยที่สุด ซึ่งมันไม่ใช่ ผมบอกเรียนทุกสาขาดีที่สุด ถ้าเราเก่งแล้วเงินทองมันมาเอง สิ่งที่เรารักที่จะทำมันสำคัญกว่า เพราะเราต้องประกอบอาชีพทั้งชีวิต ถ้าทำแล้วมีความสุข มันจะดีเอง

● ว่ากันว่า "คนตรีสร้างชาติ"?

ดนตรีไม่ได้สร้างชาติ แต่สร้างคนในชาติให้ครบสมบูรณ์เป็นคนจริงๆ แล้วพวกนี้จะกลับไปสร้างชาติอีกทีหนึ่ง ต้องอนุรักษ์และปรับประยุกต์ แต่ออริจินอลก็ต้องคงไว้

● อีกนานมัยที่จะไปถึงจุดนั้น?

ผมก็พยายามทำ เป็นเทียนดวงเล็กๆ ที่จุดขึ้นแล้วทุกคนก็ต้องช่วยกันจุด แล้วสักวันก็จะสว่างเอง ผมเชื่อว่าคนไทยทำได้อยู่แล้ว

พนิดา สงวนเสรีวานิช